

vedtages en Mistillidsadresse mod det, er vel begrundet; dersom den ubetinget antages, saa bliver Rigsdagen i Birtelighed Herre over Regjeringen, saa kan den forlange saadanne Mænd ind i Regjeringen, som den ønsker, og skyde saadanne ud, som den ikke ynder. Jeg veed nok, at i de andre constitutionelle Lande, hvor der er en stor politisk Udvikling, vil man ganske beholde et Ministerium, som ikke finder sit Parti hos Repræsentationen; men jeg troer, at ved saadanne Sammenligninger overseer man Meget. Jeg tør paastaae, at uagtet der er meget af det Udvortes, hvori vi have søgt at efterligne England, saa er dog vor Forfatning i sit Grundvæsen heel forskjellig fra den engelske, og jeg troer, at det er urigtigt at sige, at hvad der gjælder i England, gjælder ogsaa her. I England vil man til Gr. aldrig finde, at Statens Embedsmænd optræde fjendtligt imod Regjeringen, hvilket heller ikke paa nogen Maade vilde taales i de andre constitutionelle Stater. Men jeg vil ikke tale om den hele Forskiel mellem Stillingen i England og her, thi en udførligere Udvikling deraf vilde føre mig forvidt; jeg vil blot bemærke, at den Omstændighed, at Hs. Majestæt ikke blot er Konge over Danmark, men tillige er Landsherre i de andre Provindser, som ikke ere Dele af Kongeriget Danmark, gjør, at han ikke ubetinget kan rette sig efter, hvad Rigsdagen kunde ønske. Det er jo sandt, at Kongen kunde afskedige de danske Ministre, og beholde de 2 for Hertugdømmerne, men det gjøres ved mange Leiligheder gjældende, at det er fra Hertugdømmernes Ministre, at Fordævelsen udgaaer (S. 1), og man vilde altsaa paa ingen Maade finde sig tilfredsstillet ved, at man fik de danske Ministre fjerne og beholdt dem for Hertugdømmerne tilbage. Naar der fremføres fjendtlige Dtringer imod hine to Ministre, saa er det Noget, man gjør ganske iblinde; thi Alt, hvad man igjennem en Narrække har seet i de offentlige Blade, svarer aldeles ikke til de virkelige Forhold, og jeg troer, at naar man fik andre Ministre for Hertugdømmerne, naar man netop ikke skulde tage dem, der hørte til et vist Parti, som nu ikke længer er saa aldeles herskende i Danmark, saa vilde den samme Misforholdelse

indtræde; maaskee man vilde gjøre den Fordring, at Ministrene ikke maatte være fødte, opdragne eller dannede i Hertugdømmerne, og dette er dog vistnok høist unaturligt. Jeg skal dog endnu nævne et Exempel fra en constitutionel Stat, som meget mere ligner vor end England, som viser, at Regjeringen ikke altid retter sig efter hvad der er blevet udtalt i Folke-repræsentationen. Det vil være idetmindste i Norges Grundring, at i 1836 blev der i Norge en Rigsretsaction besluttet imod den daværende Statsminister, som ogsaa virkelig blev tiltalt, og ved Rigsretten, der bestaaer af hele Lagthinget og Høiesterets Medlemmer, hvilke udgjøre Minoriteten, dømt i en Mulct. Men Kongen udgav en meget stærk og skarp Erklæring, hvori han fremstillede denne Sags Behandling som et Dvergreb, og han beholdt ikke alene denne Statsminister, men gjorde ham endog ganske kort Tid efter til den første Embedsmand i Norge, nemlig til Stattholder. Det er forøvrigt en almindelig anseet, agtet, forretningsdygtig og rejsindig Mand; men han er langt fra nogen folkelig Mand, men sidder uden Tvivl fast i sit Embede, indtil han paa Grund af Alder og Svaghed — han er omtrent 80 Aar — træder tilbage, hvilket han allerede har ønsket, men som Kongen ikke har indvilget i. Jeg troer virkelig ogsaa, at man gaaer ud fra mange urigtige Forudsætninger, og at i det Hele taget det constitutionelle Væsen, som saa pludselig er kommet ind her i Landet, ikke rigtig er gjennemtænkt; der er Enkelte, som have i en eller anden Retning søgt at skaffe sig Kundskab om disse Forhold, men som anvende den paa en Maade, som jeg troer kun er forvirrende.

Monrad: Den ærede Premierminister udtalte, hvis jeg opfattede ham rigtigt, at hvis Ministeriet var gaaet ind paa denne Commission, saa havde man glædet sig over det „Godtroenhed“, medens man nu lader, som man ikke videre brød sig om en Commission, men den ærede Minister behagede ikke at imødegaae de Grunde, ved hvilke jeg beviiste, at der var kun en liden Forskiel mellem Commission og Udvalg. Det behagete ham ikke at lægge Mærke til, at en sliq Commission